



Arrest

nr. 241 659 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en samen met X als wettige vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X op 2 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen Afghaanse is en op 26 november 2015 België is binnengekomen, dient op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 juni 2018 weigert de Raad, bij arrest nr. 206 060, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 28 september 2018 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het eerste volgend verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk. Ook tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in.

Op 18 februari 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen laatstgenoemde beslissing bij arrest nr. 217 013.

Op 19 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij het volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend op 14 juni 2019, niet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 januari 2020 wordt aan de verzoekende partij en haar minderjarig kind een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : A. (...)

voornaam : N. (...)

+ 1 kind: N., Y. (...) ((...))

geboortedatum : (...).1987

geboorteplaats : Tehran

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) 3 , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30/11/2015; 11/08/2018; 14/06/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betoogt:

EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM, afzonderlijk en in samenhang met artikel 13 EVRM, schending van artikel 8 EVRM en van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger 2 belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn.

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt dient reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te gebeuren.

Uw Raad heeft dit reeds verschillende malen bevestigd, onder meer in een recent arrest van 29 maart 2019, nr. 219226.

De Raad van State stelde bovendien op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs 241 623 en 241.625: "Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, uit te voeren zonder dat de verzoekende partij een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Verzoekende partij heeft de Afghaanse nationaliteit, maar is in Iran en Koeweit opgegroeid. Het CGVS hecht geen geloof aan verzoekende partij haar bewering.

Verzoekende partij ondersteunt haar bewering met een nationaliteitscertificaat van de Afghaanse overheid.

Het CGVS heeft gesteld dat verzoekende partij niet naar Afghanistan mag teruggeleid worden.

Concreet wilt dit zeggen dat er geen inschatting is gebeurd conform artikel 3 EVRM naar verzoeksters beschermingsnood ten opzichte van een specifieke plek in Afghanistan, maar ook niet ten opzichte van Afghanistan in het geheel.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het essentieel geacht wordt dat de asielinstantie onderzoek doet naar de effectieve situatie in het herkomstland.

In EHRM, KAB t. Zweden, nr. 17299/12, 5 september 2013: "69. The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces such a real risk inevitably requires that the Court assesses the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005-1). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001-II). Owing to the absolute character of 4 the right guaranteed, Article 3 of the Convention may also apply where the danger emanates from persons or groups of persons who are not public officials. However, it must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection (H.L.R. v. France, judgment of 29 April 1997, Reports 1997-III, § 40)."

Die omstandigheden dienen dus gekend te zijn, quod non in casu.

Volgens UNHCR in augustus 2018 kan het conflict in Afghanistan als volgt gekarakteriseerd worden:

"The security situation in Afghanistan remains volatile, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁷⁹ A continued deterioration of the security situation and an intensification of the armed conflict in Afghanistan have been observed in the years following the withdrawal of the international military forces in 2014.⁸⁰ The Taliban is reported to continue its offensive to gain increased control over a larger number of districts,⁸¹ while Islamic State are reported to be increasingly demonstrating their ability to expand their geographical reach, further destabilizing the security situation.⁸²

The conflict continues to affect all parts of the country.⁸³ Since the Government's decision to defend population centres and strategic rural areas, fighting between AGEs and the Afghan government has intensified.⁸⁴ AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks deliberately targeting civilians, particularly suicide improvised explosive devices (IED) and complex attacks.⁸⁵ AGEs continue to carry out large-scale attacks in Kabul and other cities,⁸⁶ and to consolidate their control across rural areas.⁸⁷ Concerns have been expressed about the ANDSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.⁸⁸" (stuk 2, pp 17-18).

Verwerende partij moet eerst weten naar waar zij verzoeksters wilt verwijderen, en wat de veiligheidssituatie in dat deel van Afghanistan is voor verzoeksters, rekening houdende met de conflictsituatie op de grond, talibanaanwezigheid, en persoonlijke elementen zoals het hoger belang van het kind en de vraag of het gezin samen kan terugkeren naar eender welke plaats waar ze verblijfsrecht hebben of niet.

(...)

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 3,8 en 13 EVRM. De schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt dat de partner geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en dat het gezin door de bestreden beslissing gescheiden zou worden. Daarnaast benadrukt verzoekende partij dat zij ingeval van terugkeer naar het land van herkomst in strijd met artikel 3 EVRM zou behandeld worden.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de heer N. Y.(...) eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker onder een bijlage 13quinquies heeft gekregen op 30.01.2020.

In de synthesenota wordt dan ook terecht gesteld dat alle leden van het gezin onwettig op het grondgebied verblijven en dat zij allen het grondgebied moeten verlaten, zodat de gezinskern blijft behouden.

Volledigheidshalve kan worden verwezen naar volgende motivering die is opgenomen in de synthesenota: “In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd : • Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde in België te verblijven met haar minderjarige kind. Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de moeder te blijven. • Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde in België te verblijven met haar minderjarige kind en haar partner, die eveneens het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg zijn zij allen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en blijft de gezinskern behouden. • Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde niet dat ze medische problemen zou ondervinden maar wel dat haar dochter ziek zou zijn. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De verwerende partij wens te vervolgen dat de Commissarisgeneraal voor Vluchtelingen en Staatlozen 19.11.2019 een tweede navolgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaarde.

Artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat een tweede navolgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard en dat aldus aan de voorwaarden van artikel 52/3 § 1 van de Vreemdelingenwet in casu vervuld zijn.

Wat de gezondheidstoestand, de familiale situatie en het belang van het minderjarig kind betreft, dient opgemerkt dat in het administratief dossier een synthesesnota zit waaruit blijkt dat het bestuur met deze elementen wel degelijk rekening heeft gehouden.

Wat de aangehaalde vrees voor artikel 3 EVRM betreft, moet er tevens vastgesteld worden dat de asielinstanties de geuite vrees uitvoerig onderzocht heeft en dat zij geoordeeld heeft dat deze vrees geenszins aannemelijk wordt gemaakt. De verzoekende partij brengt geen begin van bewijs bij dat dit verdragsartikel zou geschonden zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK zijn evenmin geschonden, daar het kerngezin, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, niet gescheiden wordt en alle leden van het gezin verondersteld worden het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 “Asalya t. Turkije” waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoekende partij: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (eigen vertaling: “het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoekende partij

naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van de verzoekende partij verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhindert, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.")

Het wordt niet betwist dat de verwerende partij in voorliggende zaak op een bepaald moment in de besluitvormingsprocedure een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt *'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'*.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RVS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van het EVRM, dringt een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM zich op reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625: *"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij nietnaleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling."*

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij niet kan worden teruggestuurd naar Afghanistan en geen toetsing te hebben uitgevoerd aan artikel 3 van het EVRM bij het afleveren van de bestreden beslissing.

In de beslissingen naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming wordt meermaals aangegeven dat de verzoekende partij niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar Afghanistan omdat er redenen zijn om de beweerde Afghaanse nationaliteit in vraag te stellen.

Ondanks deze vaststelling werd aan de verzoekende partij het bevel gegeven België en het grondgebied van de landen die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, terwijl niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat het CGVS van mening is dat zij niet teruggeleid mag worden naar Afghanistan. De verzoekende partij uit haar bezorgdheid omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en breng eveneens persoonlijke elementen aan die volgens haar een risico inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval zij moet terugkeren naar Afghanistan.

Hoewel de vrees op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van de aanvragen om internationale bescherming werd onderzocht in het licht van een terugkeer naar Afghanistan, kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij meent dat de verwerende partij eveneens inspanningen had moeten leveren om na te gaan of er geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt als zij wordt bevolen het grondgebied te verlaten en na te gaan naar waar zij dan wel zou kunnen terugkeren.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De Raad moet vaststellen dat ondanks het feit dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* de verwerende partij geenszins heeft rekening gehouden met het met redenen omklede oordeel van het CGVS waarin het stelt dat de verzoekende partij niet naar Afghanistan mag worden verwijderd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot het motiveren dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, en dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt beperkt tot 6 dagen gelet op het feit dat het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard – hierbij wijzend op de achtereenvolgende verzoeken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is dan ook duidelijk, en het staat buiten betwisting, dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden afgegeven wanneer dit bevel hogere verdragsrechtelijke normen zou schenden. Artikel 3 van het EVRM maakt onmiskenbaar een dergelijke, hogere verdragsrechtelijke norm uit. Ook de Raad van State heeft reeds bevestigd dat *“geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M.”* (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; in eenzelfde zin omtrent artikel 8 van het EVRM: RvS 26 juni 2015, nr. 231.762).

In het kader van artikel 3 van het EVRM rust op de overheid de plicht om op nauwgezette wijze te onderzoeken of het bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij blootstelt aan een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. In deze zaak mag niet uit het oog worden verloren dat in de beslissing die werd genomen in het kader van de procedure tot het bekomen

van een internationale beschermingsstatus, werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet naar Afghanistan kan worden verwijderd.

Het gegeven dat de verwerende partij zich bij de afgifte van de bestreden beslissing bewust was of althans diende te zijn van de onmogelijkheid van een terugkeer naar Afghanistan terwijl zij toch een inschatting dient te maken van de mogelijke gevolgen van een verwijdering, maakt dan ook dat zij in het kader van de onderzoeksplicht, die inherent is aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, verplicht is om iedere twijfel weg te nemen omtrent een mogelijke blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling tengevolge van de thans opgelegde vertrekverplichting (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 39). Het gegeven dat de verzoekende partij niet verplicht is om naar Afghanistan terug te keren, neemt niet weg dat de bestreden beslissing de verzoekende partij wel degelijk verplicht om het Belgische grondgebied en dat van de Schengenstaten binnen de zes dagen te verlaten. De vraag rijst dan ook, zoals de verzoekende partij pertinent opmerkt, naar welk ander de land zij dan wel kan terugkeren. Tevens rijst de vraag of zij in enig ander land, buiten de Schengenzone, dan wel beschermd is tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, en eventueel tegen een refoulement naar Afghanistan.

In de gegeven omstandigheden dient dan ook te worden besloten dat de afgifte van de bestreden beslissing om het grondgebied te verlaten, gelet op het gebrek aan enig concreet onderzoek van de reële risico's die de verzoekende partij bij het uitvoeren van dit bevel loopt, het risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM geenszins uitsluit.

Het gegeven dat de verwerende partij het land van bestemming niet heeft gespecificeerd in de bestreden beslissing en dit land van bestemming ook uit geen enkel ander stuk dat voorligt kan blijken, terwijl in voorliggende zaak blijkt dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat er redenen zijn om haar beweerde Afghaanse nationaliteit in twijfel te trekken, maakt derhalve des te meer duidelijk dat het bestuur bij de afgifte van de bestreden beslissing niet voor ogen heeft gehad om haar te vrijwaren van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij het verlaten van het Schengengrondgebied.

Geen enkel van de stukken waarover de Raad beschikt laat toe te besluiten dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het met redenen omklede oordeel van de commissaris-generaal dat hij van oordeel is dat zij niet kan worden verwijderd naar Afghanistan, hetgeen nochtans duidelijk is verwoord in de voormelde beslissing van 19 november 2019. Een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarbij rekening wordt gehouden met de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij rekening houdend met zowel de algemene omstandigheden als de specifieke omstandigheid dat zij niet kan worden verwijderd naar Afghanistan, blijkt niet.

De beschouwingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen verder geen afbreuk aan het voorgaande, nu zij zich op dit punt slechts beperkt tot de stellingname dat wat de aangehaalde vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM betreft, de asielinstanties een uitvoerig onderzoek zouden hebben verricht waarbij een schending niet bleek. De verwerende partij gaat niet in op het feit dat het CGVS een terugkeer naar Afghanistan als onmogelijk bestempelde.

In voorliggende zaak moet worden vastgesteld dat, door de verzoekende partij een vertrekverplichting op te leggen zonder het land van bestemming te bepalen terwijl tegelijk duidelijk wordt aangegeven dat zij geenszins kan terug keren naar Afghanistan, en zonder op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Afghanistan zij dan wel kan terugkeren zonder er het risico te lopen om in strijd met artikel 3 van het EVRM te worden uitgezet, artikel 3 van het EVRM is geschonden.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 30 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU